

Sabotáž Valkýry Kapitola 1

Twilight Sparkle: Válka je nezbytná

Houpající se ruce občas pohladili její sukni. Žena šla dlouhou chodbou, organizovaně a majestátně. Hlavu měla vzpřímenou, neboť šla účelně. Při každém kroku její podpatky zasáhly zlatavě mramorovou podlahu a vydali pronikavý jasný zvuk. Neplýtvala pozorností na kolemjdoucí, kteří ji zdvořile zdravili, nebo na ostatní, kteří ji jen pečlivě sledovali. Nyní již těmto reakcím rozuměla velice dobře, oproti prvnímu okamžiku, kdy jí byla věnována taková dávka respektu a pozornosti, což ji znervózňovalo a trápilo.

Nic nebylo zproštěno jejího úpěnlivého pohledu. Vždy se dokázala rychle projevit, když bylo potřeba. Zdržoval se někdo na chodbě moc dlouho? Nebo tamten hlouček žen se smál moc hlasitě? (Nebo jestli si vůbec někdo dovolil smát se, což jí vadilo spíše podle toho, jakou měla náladu). A pokud by její podřízení nereagovali, stačilo jen výhruzně zakašlat. Pod touhle střechou se každý musí chovat precizně. Poslušnost, naprostá. Jediná cesta k lepší společnosti a dokonalému světu byla těmito přísnými metodami. Jednou to všichni pochopí.

Dnes byla atmosféra na hradě tichá. Ne, tichá není to správné slovo. Klidná. Drobný šum hovoru, šustění kancelářského papíru a zvuk dopadajících podpatků jen poukazoval na klid mezi jeho obyvateli.

„Twilight, drahoušku,“ prořízl onen klid pronikavý hlas.

Žena se otočila a na tváři se jí objevil drobný úsměv. Před ní stála její kamarádka Rarity, v krásné upravené bílé uniformě, vlasy hezky kudrnatými a zdravými a s make-upem tak precizně naneseným, že by mohla závidět každá kosmetička z nejkvalitnějších salónů v Canterlotu.

„Dobré ráno, Rarity,“ odpověděla Twilight, v duchu děkující za projevenou laskavost.

Rarity, její poslední kamarádka.

„Oh proboha, Twilight!“ řekla Rarity překvapeně, až zamrkala svými tlustými řasami. Přiběhla k ní, chytla ji za ruku a pokračovala: „Vypadáš hrozně vyčerpaně, nespala jsi dobře?“

„No, ve skutečnosti...“

„...a tvé vlasy! Určitě jim nevěnuješ náležitou pozornost!“

„Rarity, víš já...“

„Vím, že se ti začínají dělat kruhy pod očima! Zlatíčko, proč se takhle ničíš?“

Twilight počkala, dokud neskončí Raritina malá inspekce.

„Víš, Rarity,“ řekla, zatímco si sčesala prsty malý pramínek vlasů za ucho. „Byla jsem se podívat na Ponyville a...“

Rarity mlaskla jazykem. „Ta stará díra? Jsem překvapena, že tam ještě něco stojí, po tom všem, čím si to místo prošlo,“ její usměvavý obličej se změnil do obrazu pohrdání a znechucení. „zvlášť nyní, když to ubohé místo převzala P.A.R.T.Y. ,“ povzdechla si.

„Život tady v Canterlotu je pro nás obě daleko vhodnější, jenomže, nemohu si pomoci, ale občas mám záchvat nostalgie a stýská se mi po starých časech... stýská se ti Twilight?“

„Ne, nikdy,“ prohlásila s kamenným výrazem.

Trochu se to Rarity dotklo, ale hned se zase vzpamatovala.

„Takže, jak jsem řekla před tím,“ pokračovala Twilight. „Kontrolovala jsem, jestli někdo z obyvatel...“

„Kapitánko Rarity!“ ozval se mužský silný hlas. „Och, promiňte Víceadmirálko Sparkle,“ řekl a uklonil se, když zpozoroval, kdo to stojí vedle jeho nadřízeného.

„V pořádku, vojáku,“ řekla Rarity a lenivě mu pokynula rukou. „No, Twilight, byla to zábava, ale povinnosti volají. Měj se, drahoušku.“

Aniž by čekala na odpověď, odešla spolu s vojínem pryč. Twilight se unaveně usmála směrem, kudy odešla její přítelkyně. Její jediná přítelkyně.

Již dávno není Ponyville tím krásným, barevným a příjemným místem, kterým kdysi tavil srdce a pohledy všech návštěvníků. Ulice byly prázdné a na mnoha místech chyběly dlažební kostky. Nebyl nikdo, kdo by opravil cesty, nebo alespoň dal vyviklané kameny zpátky na místo. Domy vypadaly, jakoby se měly každou vteřinou zřítit. Barva byla opršená a sloupaná a všude padala omítka. Nikde si nehráli děti a už dávno nebyla slyšet slova prodavaček květin, která byla pro denní Ponyville tak typická. Květinářství, které kdysi patřilo Rose, Lily a Daisy už bylo dávno zavřené a opuštěné. Sklo výlohy bylo vymlácené a okna zatlučena prkny.

Když přišla Twilight do města, každý si ji všiml. Buď ji, a nebo její dvoučlenné ochranky, ve velice dobře rozeznatelných uniformách Solárního Impéria. Někteří na ni zírali trochu déle, ale pak se buď rychle vypařili, nebo uhnuli pohledem jinam. Bolestné výrazy nemohli ovlivnit názor Víceadmirálky Sparkle. Ona se soustředila na svůj úkol a byla ho ochotna splnit za každou cenu. Její cíl však v Ponyvillu nebyl.

Twilight prošla se svou ochrankou skrz vesnici a zanechávala za sebou její vyděšené obyvatele. Kvalita silnice nijak neovlivnila její sebevědomou chůzi. Každý krok byl tak perfektní jako na rovné chodbě v Canterlotském hradě. Tentokrát nehledala nikoho z vesnice, ale někoho, kdo je na tom posledním místě, kam by chtěl Imperiál zajít. Na území nepřítele. Do Everfríského lesa. Twilight se otočila na svou ochranku, která k oboustranné spokojenosti měla připravené dva masivní automaty. Bez jakéhokoliv dalšího vyčkávání udělala Víceadmirálka krok přes onu pomyslnou hranici.

Les byl tmavý, vzduch byl těžký a vlhký. I přes fakt, že slunce zmizelo za šedivými mraky již před měsíci, se na bahnitou zem dostaly paprsky světla, které pronikly skrz mohutné koruny stromů. Vše bylo porostlé mechem. Neustále a trpělivě si nalézal další a další prostor a snažil se porůst vše, co bylo v jeho dosahu. Občas zašumělo v malém poryvu větru listí a někde v dálce zpívali ptáčci. Oproti světu okolo, les byl stále poměrně živý. Rostliny rostly, zvířata přežívala a počasí se měnilo bez pomoci jakéhokoliv člověka. V tuhle chvíli, les dýchal klidně a lehce jako spící dítě.

Jen málo lidí by si vybralo pro život takovéhle místo. Existuje však pár jedinců, pro které je toto místo naprosto normální a obyčejné. Zvláště ti jedinci, jenž nepocházeli z blízkého okolí.

Stín staré lesní chaloupky vykouzlil na Twilightině tváři malý tik nostalgie. Chaloupka byla vlastně obrovským stromem, který tvořil její zdi. Po větvích okolo se plazila všemožná zeleň, která doplňovala všudypřítomné amulety a přívěsky. Tu a tam se objevily různé masky, vytvořené podle vzoru vzdálených kultur. Twilight dokonce ucítila i vůni sušících se bylin a vařících se léčivých lektvarů, která byla pro toto místo typická. Během chvíle se pak z Víceadmirálky stala opět ta ledová královna, tak jako před tím.

Zvedla ruku a zaklepala na dřevěné dveře. Všude bylo ticho. Twilight zvedla ruku, aby zaklepala znova, ale hlas zevnitř ji přerušil.

„Vím, proč jsi přišla, má přítelkyně dávná,“ ozval se zevnitř hluboký rytmický hlas. „Bojím se však, že možnost přátelské návštěvy nebude ta správná.“

„Otevři dveře, Zecoro, chci s tebou mluvit.“

„Řekni mi důvod, proč dveře otevřít mám, neb ten člověk na prahu, již není ten, koho znám.“

„Mám tu s sebou dva tvrdě vycvičené vojáky,“ oznámila Twilight. „Ve jménu Solárního Impéria, ti přikazuji otevřít dveře! Nebo je nechám vylomit!“

Ozvalo se tiché cvaknutí a dveře se pomalu otevřely. Zecora se nekrčila, tak jako mnozí ostatní, když zavítala Víceadmirálka k jejich prahu. Stála pevně a pyšně a byla bezpochyby o hlavu větší než Twilight. Její kůže byla tmavá jako udusaná hlína, na které stáli, a její oblečení bylo jednoduchého střihu, typického pro její národ. Zecora si prohlížela Twilight svýma hlubokýma modrýma očima, zkoumala její uniformu, její postoj, její obličej. Pak změnila výraz a byla opět ta laskavá kouzelnice, tak jako dřív, kdy Twilight byla ještě mladá holka z Ponyvillu.

„Twilight Sparkle, ty až příliš změnila ses,“ řekla jemně. „Jsi pomatená víc, než pro vás tento les.“

Twilight nasadila kamenný výraz.

„Jsem Víceadmirálka obrovské vojenské síly a ty o mně říkáš takové odporné věci!“

„Dobře, tedy Víceadmirálkou ty chceš nazývána být, pověz mi tedy, proč nenecháš mě v klidu žít?“

„Budu upřímná, Zecoro,“ začala Twilight a přehodila si vlasy za rameno. „Na čí jsi straně? Žiješ na území republiky, a přesto nemám zprávy, že bys jim nějak pomáhala.“

„Žít svobodná a stranou, takhle žít já chci,“ řekla a napřímila se. „Ani jedna strana ode mě nedočká se pomoci.“

„Tak proč...“

„Než pokračovat budeš, poznamenat mi dovol, že, ze dvou armád ta větší ta zlá je. Ať chceš nebo ne, špatná volba tvá, zavinila budoucnost, jež pro Impérium bude zlá.“

Twilightina nálada dosáhla bodu varu.

„Jak se opovažuješ jednat se mnou jako s mrňavým děckem! To tvoje budoucnost bude zlá! Ty nevíš, co se to děje kolem tebe?! Ty nevidíš, jak nutně potřebuje tento svět pevnou ruku?! Naši ruku! Díky nám nastanou nové a lepší časy! Přineseme éru klidu a míru! Pak už nikdy nikdo nebude trpět!“

Zecora udělala šokovaně a dotčeně krok zpět. Pevně dala svou ruku na hrud' a řekla: „Tedy je pravda je to, co větrem koluje, Twilight míří vpřed, že po mrtvých kráčí, jí jedno je. Na hřbitovech, vykopáno jest spoustu jam, zůstalo místo pro ty, jenž hledali dobro a našli klam.“

Twilight se uklidnila.

„Patrně se jedná o drobné nedorozumění, způsobené kulturní odlišností.“ Upravila si rukáv. „Na druhou stranu tvé názory jsou velice nebezpečné a udělám vše, aby se nešířily po okolí.“

Twilight kývla na jednoho svého strážce. Ten šel a vzal Zecoru za předloktí a vyhodil ji ven z jejího domova. Kouzelnice se pokoušela zvednout, ale zůstala na zemi, když si všimla, že jí na čelo míří vojáková pistole. Twilight pak přikázala svému druhému strážci:

„Spalte tu chatku na prach.“

Zecořiny oči se rozšířily a začala křičet různé nadávky ve svém rodném jazyce. Voják

vzal zapalovač a přiložil ho k jedné dřevěné masce, která visela u střechy. Plamen zprvu zůstal jen na kusu tváře a vyčkával. Pro Zecoru to byla malá naděje, která mohla znamenat, že plamínek zhasne a její domov zůstane nepoškozen. Plamen se však vmžiku rozhořel a začal pohlcovat její domek. Z očí kouzelnice začaly téct slzy a v jejích tmavých tvářích se objevil načervenalý odraz plamene. Přestala vnímat namířenou zbraň a rozeběhla se ke svému hořícímu domovu. Pak, když viděla, že je vše ztraceno, padla na kolena a začala křičet.

Twilight si posunula okraj svého klobouku, tak, aby bylo její čelo lépe chráněno od toho ohromného plamene.

„Ber to jako varování,“ řekla. „Nebav se s nikým o svých myšlenkách. Chci, abys zmizela.“

Zecora se na ní podívala červenýma nabubřelýma očima.

„Zmiz k Republice. Řekni jim, co se stalo a požádej je o ochranu. Oni ti jí dají.“

Kouzelnice sklonila svůj pohled a začala mluvit tak, jakoby právě říkala nějaké zaklínadlo.

„Vítězství Impéria krvavé bude a zničená velitelka, to je to, co zbude.“

Twilight se otočila od této hrůzné scény s ženou u hořícího stromu. Neměla jediné pochyby o tom, že Zecora bude následovat její instrukce. Spolu se svou ochrankou opustila toto místo tentokrát bez jediného záchvěvu nostalgie a vzpomínek. Nebyl čas vzpomínat na staré časy, když bylo třeba konat a zachránit tak ty nové. Koneckonců, svět potřeboval vůdce. A Twilight byla jedním z nich.

Zpomalila. Bylo ticho. Až příliš velké ticho. Nešustilo listí, nezpívali ptáčci a dokonce se ani nezachvěl malý závan větru. Den se chýlil ke konci a malé paprsky světla, které před tím pronikali skrz listí, začali pomalu a jistě mizet. Twilight sevřela ruku v pěst a její ochranka, která pochopila onen signál, se zařadila za ni. Pokračovali dál. Zůstávali u sebe, jak nejlíp mohli. Jejich opatrnost se zvýšila.

Jsou tady, uvědomila si Twilight.

Něco štěklo.

Ticho bylo prolomeno zvukem války. Strážci tasili a zamířili během jednoho tepu srdce na místo, odkud se ozval ten zvuk. Paralyzováni vlastní chybou, Republikoví průzkumníci reagovali trochu pomaleji. Na druhou stranu, nemuseli tasit zbraně, neboť oni zamířili a stříleli jako první. Twilight udělala pravou rukou nad svou hlavou oblouk, její prst svítil stejně jako její Magický znak pod levým okem. Kolem trojice Imperiálů se objevila modrá vlna energie, která je chránila před nepřátelskými kulkami. Temný les se rozzářil jasným světlem magického štítu a tu a tam občas problikly výstřely z pušek. Twilight rychle zvedla ruku do vzduchu. Před štítem se vytvořila vlna energie, která začala pulzovat, rotovat a měnit se jako nějaká žijící forma života. Pak se vše zastavilo a na moment bylo hrobové ticho. Twilight zatnula ruku v pěst.

Energie vystartovala jako na povel. Vlna okamžitě zamířila k svému cíli a zvuk zbraní během několika vteřin nahradil zvuk bolestných výkřiků. Nezabilo je to, ale donutilo je, si dvakrát rozmyslet, jestli se vyplatí útočit na jakéhokoliv člena Solárního Impéria. Vlna se postupně rozpadla a Twilight počkala, než zmizí. Někdo v dálce zakřičel povel k ústupu. Twilight stále čekala. Pak s povzdechem nechala rozpadnout štít a zkontrolovala stav. Byla nezraněná, stejně jako její ochranka. Twilight nebyla velitelem armády Solárního Impéria jen tak bezdůvodně. Byla druhým nejmocnějším kouzelníkem v celé říši. Nad ní už byla jen Princezna Celestie.

Slunce začalo zapadat a celý poničený Ponyville se zahalil do jemného oranžového

nádechu. Nikdo již nechodil po ulicích a jedině, co se občas někde mihlo, byly stíny v oknech. Normálně by Twilight šla dál a pokračovala by do Canterlotu, aniž by se někde zastavila, ale něco upoutalo její pozornost. Kousek dál viděla svůj starý domov, Ponyvillskou knihovnu. Listí bylo pryč, větve spálené a rozpadlé a všechno sklo z oken bylo pryč. Dveře byly vylomené a už jen jeden závěs ještě stále visel. Dokonce i balkón byl zničen, zábradlí bylo pryč a v podlaze byla velká díra.

Jenomže tohle jí bylo jedno. Jejímu zraku bylo jedno, že vidí takhle zničený starý domov. Místo toho si přečetla nápis žluté a červené, který tam před tím nebyl. UŽIJ SI SVÉ DROBOUNKÉ VÍTĚZSTVÍ, TWILIGHT!!! Zpráva byla podepsána jednoduše namalovaným košíčkem.

S tikem na tváři se Twilight kousla do rtu. Jakoby někdo četl Víceadmirálčiny myšlenky, v dálce se ozval pronikavý šílený smích. Jakoby někdo právě splnil tu největší touhu a samou euforií si chtěl vysmát hlasivky. Ten zvuk radosti a štěstí pronikl celým Ponyvillem. Zprvu to vypadalo, že ten zvuk se šíří ze všech možných míst, ale nikde nebylo vidět jeho původce. Twilight si všimla tmavého stínu na budově za nimi. Okamžitě se i se svou ochrankou otočila, ale našla tam jen světlo čerstvě zapadajícího slunce.